

Kopīgi izlasīt M. Stārastes literāro darbu “Šūpoles”.

Lieldienu zaķiem vienmēr pirms svētkiem ir daudz darba. Kā nu nē, jāiznēsā pa mājām krāšņi izkrāsotas oliņas. Bet tas nenākas viegli, vajag uzmanīgi gādāt par to, lai kāda no oliņām ceļā nesaplīstu. Un kur tad vēl suņi, kas mēdz būt cilvēku mājās! Tie nav ar zaķiem draugos.

Bet paskat vien, drīz zaķi ir savu darbu godam veikuši. Pie tam tik klusītiņām, ka neviens neko nemanīja.

Kad šis uzdevums laimīgi veikts, viņi aizcilpoja uz šūpolēm, lai krietni izšūpotos. Kamēr pēc kārtas divi zaķi šūpojās, tikmēr citi jautri lēkāja ap šūpolēm pa jauno zālīti.

Bet krūmājā- kas gan to būtu domājis!- acis iepletis, uz zaķiem glūnēja negantais vilks.

"Noķeršu sev svētku mielastam kādu zaķēnu!" Viņš nodomāja un līda šūpolēm tuvāk. Bet zaķi laikus vilku pamanīja un bēga prom, ka baltas līpas vien nozibēja. Vilks palika viens pie tukšajām šūpolēm.

Viņš ierausās šūpolēs, un nu tik šūpoties augstu jo augstu. Bet- kāda nelaime!- vilks zaķu šūpolēm par smagu. Kā viņš atspēries uzšūpojās augšup, tā šūpoļu virve pārtrūka, un vilks kūleņu kūleņiem novēlās uz cietās zemes. – A-ūū, - viņš sāpēs iegaudojās, –a-ū! Un aizkliboja prom, uz zaķiem bārdamies.

Bet ko zaķi? Tie pavasara saulītē jautri lēkāja cits par citu augstāk, un viņiem bija priecīgas Lieldienas!

Pārrunāt ar bērnu izlasīto pasaku un vingrināties atbildēt uz jautājumiem.

– Ko zaķi dara Lieldienās?

– Kas slēpjās aiz krūmiem?

– Vai vilkam sanāca kārtīgi izšūpoties?

-No kā zaķiem ir jāuzmanās?